8 bl. : 1 Fr. weekblad voor de jeugd

Robbedoes

5e JAARGANG. — Nr. 16. — Afl. 221.
22 APRIL 1943.

Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. - Abonnement : per kwartaal 12 fr. - per halfjaar 23 fr. - per jaar 45 fr. - Postcheckrek. J. Dupuis, Zonen & Co., Nr. 3621.59,

(Vervolgt. 82.)

Robbedoes VLIEGER

VRAGENBUS

WREKENDE VLIEGENIER V 3606. — Te Wervik werd voor kort het 293e Eskader opgericht. Ge kunt er echter een tweede Eskader oprichten, dat dan later zich in wedstrijden met het 293e zal kunnen meten.

RED JACK V 3327. — Een catalogus van de Modelvliegtuig Centrale kost 2 fr. Deze catalogus, alsook de door u gevraagde plannen zijn verkrijgbaar bij voornoemde firma.

RAKKER TOM V 3050. — Uw stamnummer is wel 3050. Uw omroep wordt geplaatst.

J. WILSON V 4027. — Geen enkele luchtvaartschool werkt voor het oogenblik nog in ons land. De bemanning van vliegtuigen is zeer uiteenloopend in getal. Dit gaat van 1 tot 10 man.

NOR. V 3501. — Hiermede wordt ge aangesteld als Eskaderleider van het 297e Eskader. Buiten de leden van uw Eskader is er nog een Robbedoes Vlieger in uw gemeente, n. l. Victor Van de Zavel, Lodewijk Maesstraat 9.

TRUXA V 708. — Vlieger 3907 werd in uw Eskader opgenomen, zoodat dit thans volledig is. Roland Van Holsbeke draagt het stamnummer 2307. Verander dit dus op de lidkaart. Het intrekken van het onderstel heeft als groot voordeel, dat het onderstel aldus geen weerstand meer biedt in de vlucht en de snelheid hierdoor opgevoerd wordt. Als er leden zijn, die uit uw Eskader treden, dan moet ge dit mededeelen met opgave van stamnummer en reden.

LOUIS MEES. — In 't vervolg niet meer vergeten, uw stamnummer en deknaam op te geven, hoor! Ga eens vragen aan Guy Staar, Parkstraat 18, of aan Jean Raë, Mechelschestr. 69, of aan Denis Beulens, Tervuerschevest 8, of aan Josef Stevens, Diestschevest 30, om in het 5e, 27e, 91e of 141e Eskader te worden ingelijfd. Laat ons dan eens nieuws hierover geworden.

W. SPAROW V 3582. — Ge wordt aangesteld als Eskaderleider van het 298e Eskader.

VICTOR HOUTEKIET. — Om lid te worden van de Robbedoes Vliegclub, volstaat het, naam, voornaam, volledig adres, geboortedatum en deknaam op te geven en 4 fr. in postzegels te betalen (zonder kenteeken slechts 0,50 fr.).

?...?...?...? uit Brugge. — Ge stelt uw kandidatuur voor Groepleider van de Groep gevormd door het 220e, 173e en 253e Eskader. Ge vergeet echter uw deknaam en stamnummer op te geven. Gelieve uw vraag te herhalen en niet meer zoo verstrooid te zijn.

DIEUDONNE COSTES V 3575. — Ge wordt aangesteld als Groepleider van Groep IV. Deze bouwdoozen zijn denkelijk niet meer verkrijgbaar. De plannen en het noodige materiaal kunt ge echter nog wel bekomen.

OTTORINO VISCONDO V 4077. — Robbedoes verkoopt geen luchtvaartboeken. De K. L. M. was een Nederlandsche luchtvaartmaatschappij.

DICK uit Terhagen. — Vergeet in 't vervolg niet meer uw stamnummer op te geven. Een Robbedoes Luchteskader bestaat uit 8 vliegers. Ge geeft er maar 7 op, dus kan uw Eskader niet gesticht worden, voordat ge een achtsten vlieger gevonden hebt. Als deze er is, moet ge de stamnummers van uw 8 vliegers opgeven (gijzelf inbegrepen) en uw kandidatuur voor Eskaderleider stellen. Een voorzitter bestaat er niet in een Eskader.

WATONIKA V 4095. — Momenteel bestaat er alhier geen enkele luchtvaartschool.

CURT. P. 37 V 2242. — Het gevraagde adres is Kamiel Cornelis, Vooruitgangstraat 8, Hoboken.

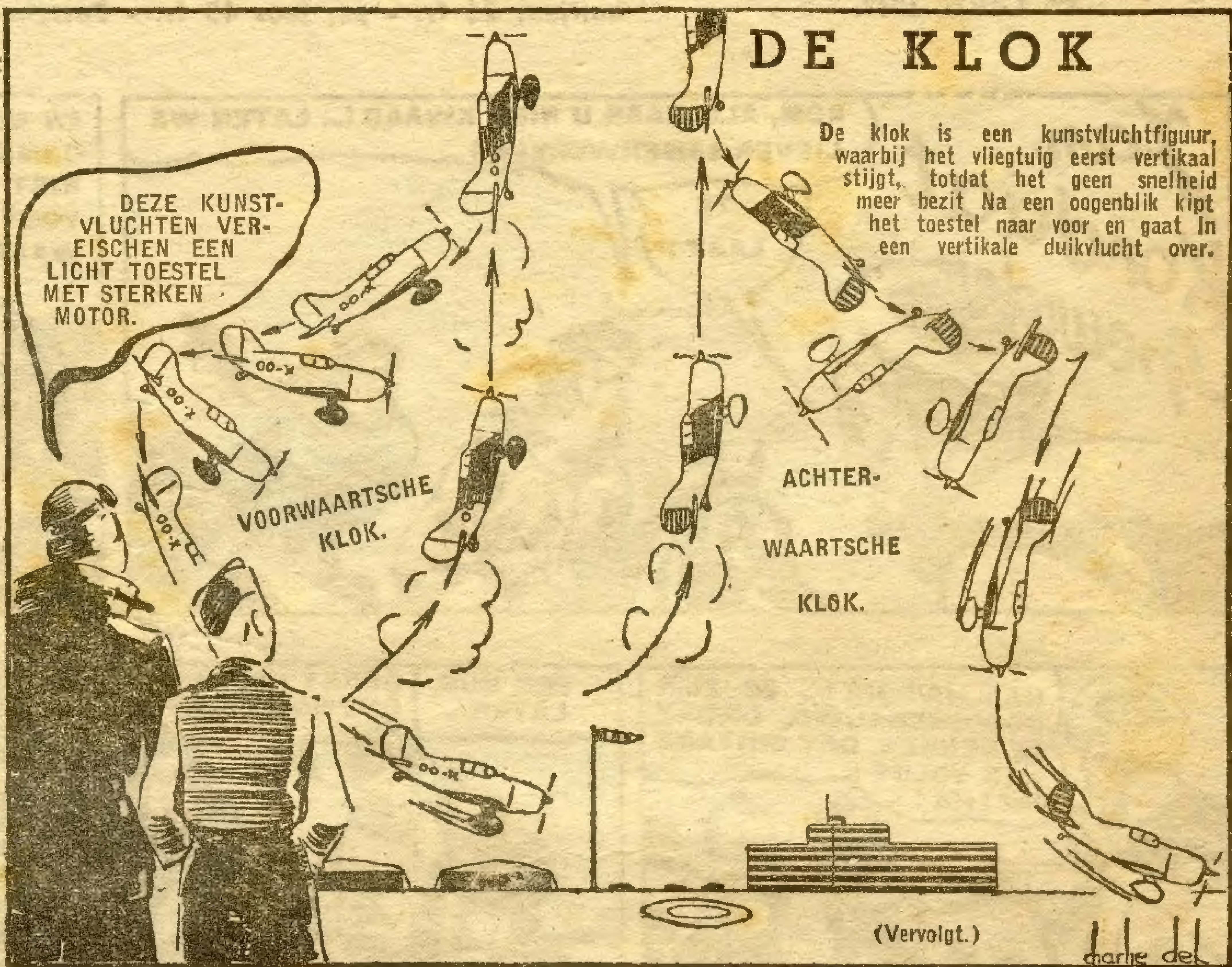
BOB.

ENKELE PRIJZEN...

Een Robbedoesbeeldje (20 cm.), ontworpen door onzen medewerker Jijé, kost 25,— Fr.
Een Robbedoeswimpel 6 Fr.
25 vel briefpapier en enveloppen van onze R. V. C. 12,50 Fr.
Een Robbedoeskenteeken 3,50 Fr.
Een nieuwe lidkaart van onze club 0,50 Fr.

Inschrijvingsgeld voor R. C. of R. V. C. (lidkaart en kenteeken inbegrepen) 4,— Fr.

Al deze bedragen kunnen opgezonden worden in postzegels, maar nog beter is het, bankbriefjes bij je brief te stoppen, of het bedrag te storten op postrekening 3621.59 van J. Dupuis, Zonen en Co., Antwerpen.

DE ERVARINGEN VAN EEN ECHTEN ZEEROB...

ALS DE ZEE ROEPT...

...verschijnen vanaf toekomende week in « Robbedoes. Zij zullen U meesleepen in de meest spannende avonturen, te land en te water, en U tevens leeren, hoe men in den taaien strijd tegen de elementen een MAN wordt!!!

VERSTROOID

Professor. — Hoeveel broers hebt gij, meneer Van Brugge?

Van Brugge. — Ik heb maar één broer, professor.

Professor. — Dat is vreemd. Uw zuster heeft me toch gezegd, dat ze twee broers had...

POELIER

— Ik had wel gaarne weer zes fazanten, maar liever niet zoo erg aangeschoten als den vorigen keer.

— Ja, hoor eens, fazanten, die zich doodgelachen hebben, verkoopen wij thans niet.

Met Robbedoes... Vooruit en vooraan!

Het kleine, maar fijne Robbedoesbeeldje, dat door onzen bekenden medewerker Jijé werd ontworpen en uitgevoerd, is overal met geestdrift ontvangen. — Zoolang de voorraad strekt, is dit beeldje in potaarde — thans uitsluitend in 't rood — nog verkrijgbaar! Stort 25 fr. op postrekening 3621.59 van J. Dupuis Zonen en Co., of sluit 25 fr. in bankbriefjes bij uw brief in en... je ontvangt het sierlijke beeldje van onzen jeugdheld.

Immer stroomen er bij Snuffeltje, als 'n frissche Lentewind, van geestdrift tintelende briefjes binnen, van rakkers, die 'n club willen stichten. Zoo hebben we daar b. v. **ANDRE DELVA** uit Wervik ! Begin er maar aan, hoor, rakker ! En veel succes ! Hetzelfde roep ik toe aan rakker **VAN DEN BERGH** en **DON BOSCO** uit Veurne. En **JUNGLE JIM** uit Oudenaarde moet maar zoo vlug mogelijk een sterke voetbalclub oprichten. Wij bezitten geen speciale « voetballidkaarten », hoor. Zijn die trouwens wel noodzakelijk ? Een andere sportliefhebber, **JAN KORDAAT** uit Niel, las in ons blad over onzen pronostiekprijskamp en denkt nu, dat hij met een voetbalpronostiek te doen heeft, want hij vraagt me naar een invulformulier ? ! Neen, man, het ging hier om het aantal leden te raden van onze beroemde club op 5 April om 6 u. 's avonds ! Ontelbaar waren de oplossingen, die de postbode — die dikke met z'n snor — alle dagen bij kilo's binnen wierp ! En zeg... praat eens ernstig met dien jongen, die het geheimschrift verklapte... en hij zal zich wel bekeeren. Ha, het gaat weer leden regenen, rakkers ! Wat er moet gedaan worden om lid te worden van de Robbedoesclub, **HUBERT TORSIN** en **FRANÇOIS PETITJEAN** uit Zout-Leeuw ? Jullie hebben het ongetwijfeld vorige week al gelezen, hé, rakkers ? En nu gaan we jullie weer wat wetenswaardigheden opdienen. Maar eerst nog even de rakkers **ISIDOOR BEIRENS** uit... Vuurland en **DE ZWARTE RUITER** uit Kessel-Loo bedankt voor hun knolletjes. Jammer, maar ze planten gaat natuurlijk niet. En nu : vooruit ! **Hoe zendt men S. O. S. berichten van een boot naar het land ?** vraagt ons deze ruiter. Wel, heel eenvoudig ! Aan boord bevindt zich een radiozendstation, dat op een bepaalde golflengte kan uitzenden. De kust- en andere stations kunnen deze seinen, die in het morse-alphabet worden weergegeven, ontvangen en ontcijferen. Door de lengte- en breedtegraden, die het schip « op de kaart » inneemt, bekend te maken, kunnen op korten tijd hulpschepen uitgezonden worden. Toch knap gevonden, hé ? Hoeveel zeelieden zouden aan Marconi's uitvinding hun leven niet te danken hebben ? Misschien wel zooveel als het aantal Robbedoezen, dat wekelijks van de pers komt, en dat zijn er tienduizenden ! Elk schip heeft 'n scheepsvlag en een nationale vlag, die in Rusland de hamer en sikkel is, op bloedrooden achtergrond ! (Er is voorloopig geen knollentuin meer, rakker. De teekening kan dus, jammer genoeg, niet verschijnen !)

Rakkers, er zijn nog immer mannen, die klagen over het lang uitblijven van de antwoorden... en zelfs over het niet beantwoorden van vragen ! Weet je dan niet, dat wij gerantsoeneerd zijn, **IJSDUIVEL** uit Duffel ? Ieder heeft maar recht op drie antwoordjes, hé. Overigens worden **alle** vragenbriefjes beantwoord, hoor ! Wel goed rondgekeken ? Maar kom, we gaan je nu algauw tevreden stellen. Hoe komt het, vraagt IJsduivel ons, dat de **regen** in druppels naar beneden valt en niet op een hoop ? Daarop kan ik antwoorden : Wat is regen ? Wanneer de waterdamp in de lucht afkoelt, verdicht hij zich tot tallooze druppels, die dan, als gevolg der zwaartekracht, naar beneden vallen. Zij hebben dus, dank aan deze kracht, de gelegenheid niet, samen te « koeken » en als het water uit een sluis op ons neer te vallen. Wij lezen wel van « de sluizen des hemels worden geopend », maar zoo erg is het wel niet, hé ? Maar hoe komt het dan, **dat de aarde in de ruimte blijft draaien ?** Wel, door de aantrekkingskracht van de zon. Volgens de geleerden moet deze kracht stilaan verminderen. Wanneer zal de energie der zon niet voldoende meer zijn om onze en de andere planeten bij elkaar te houden ? Niemand kan dit juist berekenen of voorspellen, maar we kunnen gerust aannemen, dat dit nog wel enkele millioenen of milliarden jaren duren zal ! Geen vrees dus vooreerst ! En nu we het toch over de planeten hadden, **hoe komt het, dat er om Saturnus een ring... of ringen zijn ?** Daar moeten wij, arme stervelingen, voorloopig het juiste antwoord schuldig op blijven. Wij kunnen enkel deze ringen onderzoeken en vaststellen, dat het verschillende lagen van ongelijke dikte en breedte zijn, die in verschillend tempo om de planeet draaien, zonder haar te raken. Het zijn ontelbare stofdeeltjes, die net als satellieten rond Saturnus draaien. Zouden zij in den kolk der vervlogen tijden niet van Saturnus, die, zooals ik verleden week schreef, nog vloeibaar is, zijn weggeslingerd ? Och kom, laten wij er ons hoofd niet over breken, maar liever eens kijken naar... **de teekeningen van Jan Kordaat en Christoffel Columbus...** Onze IJsduivel denkt te kunnen vaststellen, dat zij van denzelfden teekenaar zijn, niet alleen door het handteeken, maar... aan de dubbele naden der kleeding van de personages ! 'k Geloof echter niet, dat het altijd opgaat, hoor ! (Je nummer is 1425).

In lang vervlogen tijden ontstonden onze nuttige steenkolen, de versteende vormen van een oeroude planten- en dierenwereld, nog lang voor de mensch geschapen was ! Nuttig ? Ja, dat ondervinden we nu het best, **LOS PIONNEKE** uit Borgerhout. Hoeveel auto's rijden er niet met steenkoolgas ? Hoeveel soepjes worden er dagelijks door onze goede moeders niet op het « gasvuur » gekookt ? Want dit gas komt toch ook uit de kolen ! **Hoeveel kubieke meter gas trekt men uit een ton steenkool ?** Ongeveer 300 (drie honderd !) en dan blijven er nog 700 Kgr. cokes (gaskolen), 50 Kgr. teer en 70 Kgr. ammoniakwater over !

Ha, rakkers, nu moet ik lachen : jullie zullen al niet meer moeten beproeven, de eerste te zijn met nieuwjaarswenschen voor het jaar 1944 ! En waarom niet ? Omdat het Los Pionne jullie nu al allemaal voor is ! Ik verwacht me nu stilaan aan nieuwjaarswenschen voor 1945, 46, enz., nietwaar, Los Pionneke ?

Te Gent, rakkers, zijn het snoepers, geloof ik, en dat in den vasten ! **ROBBEDOES 11675** zit maar met marsepein in z'n hoofd, oorlogsmarsepein met amandelessence, een gerecht, waarvan Snuffeltje jullie vroeger reeds heerlijkheden beloofde ! Doch wat is nu **amandelessence ?** Eigenlijk heet het « amandelolie ». Het wordt uit lekkere amandelen getrokken. Maar aangezien deze tegenwoordig zoo kostbaar en zeldzaam zijn, vervangt men de fijne « amandelolie », zooals het tegenwoordig de gewoonte is, door een « ersatz », en dat is niet meer of minder dan... nitrobenzol, dat men bekomt door een mengsel van 150 deelen vitriool, 100 deelen sterkwater en 50 deelen benzol gedurende een half uur op 60 graden te verwarmen. Nitrobenzol is zelfs giftig wanneer het in 't belangrijke hoeveelheid zou gebruikt worden. Ook in het « kalkeerpapier », **MAC TREVIS** uit Deurne, worden er soms vergift bevattende stoffen gebruikt. In het papier zelf ? Neen, maar wel in de kleurlaag, waarmee het dunne papier wordt bestreken. De juiste samenstelling van deze kleurstof is — zooals bij de inkten — 'n fabrieksgeheim. Maar wat zouden een **armadil,** een **tasajo** en een **pecari** wel zijn ? Je ziet, **WILLY PITS** uit Leuven, op drie gerantsoeneerd ! **Een armadil** is het verkleinwoord van het Spaansche armada en beteekent : een klein vlooteskader, dat Spanje eertijds uitzond naar zijn Amerikaansche koloniën om ze te beschermen... « Ha ! Ha ! Ha ! » — « Wat is er, Piet Kwabbernoot ? ! » — « Je bent er naast, mijn alwetend Snuffeltje. Ha ! Ha ! Het is een insect, dat wij muurvarken noemen en waarmee men vroeger geneeskundige siropen bereidde ! » Ik word bleek en duikel onder in mijn dikste en geheimzinnigste boeken en... we hebben allebei gelijk ! **Tasajo** is in de zon gedroogd ossenvleesch en een **pecari** is 'n soort wild zwijn in de bosschen van Zuid-Amerika met dichte borstelharen en gele huid. Dit dier levert ons het kostbare pecarileder, waaruit handschoenen gemaakt worden... En **hoe maakt men sponzen ?** Een eigenaardige vraag, **LEEUW VAN VLAANDEREN** uit Ukkel, want de spons, waarmee wij ons zoo behaaglijk het deugddoende water over het hoofd persen, is eenvoudig... het geraamte van een zeedier, of nog juister, van een kolonie zeedieren, die voornamelijk in de Middellandsche Zee leven, op een diepte van 100 à 200 m. Ze worden opgevischt en nadat alle weeke deelen vergaan zijn, door de menschen gebruikt. Of bedoelt onze rakker de rubbersponzen ? Een vooroorlogsch ersatzproduct ! Deze is, zooals de naam het aanwijst, uit rubber gemaakt. De poriën worden er door de lucht ingeblazen. Nu fabriceert men 'n surrogaat voor deze ersatzsponzen ! Bestanddeel : cellulose (celstof). Deze sponzen zijn echter zeer deugdelijk, zoo voor toilet als voor huishoudwerk. Je vraagt me daar, of Robbedoes een politieke richting vertegenwoordigt ? Neen, rakker, wij doen niet aan « politiek » en houden ons eenvoudig aan onze Eerewet. Lees die maar dikwijls en onderhoud ze trouw. Je zal er wel bij varen ! Maar wacht, daar komt **KLEINE BEVER** uit Bornem me vragen, welke het **wreedste wapen** van de geheele wereld is. Ik denk, dat de wreedste wapens — gelukkig ! — in dezen oorlog nog niet gebruikt werden ! Wat is dit dan wel ? De microben en de giftgassen ! Inderdaad, iets vreeselijkers kunnen wij ons moeilijk indenken. De schietpartijen der cowboy's zijn hier maar kinderspel tegen... **Of de cowboy's wel bestaan ?** Natuurlijk, want cowboy beteekent koejongen, koewachter. Het is een man, die in Amerika het vee bewaakt... Waarom zou dit, nu er ons geen cowboyfilms meer bereiken, niet meer gebeuren ? Die lieden leven echter een doodgewoon boerenleven, dat lang niet zoo bewogen en avontuurlijk is als de ontelbare verhalen het ons doen gelooven !... Maar we spraken daar juist van kinderspel. Weten jullie, welk land het meest beroemd is om zijn **speelgoedfabricatie ?** Duitschland ! Wie hoorde er nog nooit spreken van de stad Neurenberg, bekend om haar prachtige, kunstvolle poppen ? En om voort te gaan over de cowboyfilms... wat zouden ze met die vele moegespeelde cowboy- en andere oude films uitrichten ? Die worden opnieuw gesmolten en tot allerhande doeleinden gebruikt, zooals nieuwe films... tot zelfs schoenkreem ! Hoe lang nu een film van 100 meter draait ? Dat verschilt volgens het toestel en de gewenschte snelheid. Gemiddeld geschiedt dit op een paar minuten.

Maar kom, nu enkele woordjes over de schrijvers. En eerst en vooral over onzen beroemden **Johan Kieviet,** de immer terugkeerende ster, de schrijver van Dik Trom. Hij werd geboren te Hoofddorp, Haarlemmermeer, in 1858, en overleed te Wassenaar in 1931. Hoe zou Kieviet onze rakkers niet door en door gekend hebben ? Hij was onderwijzer te Delft, Haarlemmermeer, Lisse, Den Haag, en schooldirecteur te Etersheim en Zaandam ! De groote verdienste van dezen auteur is, dat hij voor goed brak met de saaie brave-Hendrik-literatuur ! Maar mag ik jullie ook zeggen, rakkers, dat zijn werk wel wat oppervlakkig is, wat veel kwajongenslektuur, zonder diepte, zonder godsdienstigen inslag ? Maar we mogen niet pezeweven ! Eere wien eere toekomt, en Dik Trom, alsmede de tientallen andere werken van Kieviet zullen door onze jongens — en meisjes — die nog vooroorlogsch bloed in hun aderen hebben, steeds graag gelezen en herlezen worden. Evenzoo de voor de jeugd bewerkte boeken van **Gustave Aimard.** Weet je, **JAN KORDAAT** uit Vorst-Brussel, dat deze schrijver een zeer bewogen leven kende ? Pas 15 jaar (geboren te Parijs in 1818) reisde hij als scheepsjongen naar Amerika, waar hij met verschillende Indianenstammen in aanraking kwam, ja, met hen leefde en zoo hun taal, hun zeden en hun land leerde kennen. Daarna bezocht hij nog Mexico, Spanje, Italië en Turkije, om vervolgens weer naar Amerika te trekken. Zijn romans schreef hij meestal gedurende die zwerftochten. In hun oorspronkelijken vorm zijn ze soms wreed en dikwijls totaal af te raden. Gelukkig maar, dat ze voor een groot deel bewerkt werden voor de jeugd, zoodat het nu treffelijke en zelfs spannende lektuur is. Gustave Aimard stierf arm, verlaten en krankzinnig in een Parijsch toevluchtsoord (asyl) in 1883. Over je derde grootheid is er in het dikste boek van Snuffeltje nog geen regeltje te vinden... Dan zal ie wel zoo'n vaart niet nemen, hé ? We zouden er van versteld staan, rakkers, als we wisten, hoeveel van onze schrijvers er het nevenbaantje van... **journalist** op nahouden ! **D. A. B.** uit Antwerpen verlangt daar een en ander over te vernemen. Of dit interessant werk is ? Soms wel, maar goed betaald ? Dat is een andere kwestie... die afhangt van je beroemdheid ! Om het tot iets te brengen in de journalistiek, moet men soms hard werken, lang wachten en heel wat minder aangename uurtjes doorkarweien ! Die boeken hebben je dus wel degelijk juist ingelicht !

En... daarmee is ons hoekje vol ! Rakkers, nu de prijskamp afgeloopen is, vergeten jullie toch niet de « jacht » op leden voort te zetten ? ! Je kent onze strijdleuze nog wel, hé ? Hoe is ze nu ook weer ? Ha...

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN !

Rakkers, veel succes, hoor ! En een warm rakkerspootje van

SNUFFELTJE.

OM LID TE WORDEN VAN ONZE BEFAAMDE ROBBEDOESCLUB...

moet je je naam, voornaam, schuilnaam, adres en geboorteplaats en -datum opgeven aan Snuffeltje.

Daarbij moet je 4 frank in postzegels in je brief stoppen. Doe er, zoo mogelijk, een pasportfoto bij. Je wordt dan in het gouden boek der Robbedoesvrienden ingeschreven en ontvangt tevens een lidkaart met eerewet en den sleutel van het geheim cijferschrift van onze roemruchte club. Bovendien stuurt Snuffeltje het prachtige Robbedoesspeldje, dat je tot lid van onze groote Robbedoesfamilie stempelt.

CLUBNIEUWS

Hallo, **Nielsche kerels !** Sluit aan bij de « Heiderakkers ». Adres : Jan Van de Masselaer, Vredestraat 12, Niel.

De **rakkers van Ledeberg** worden gefeliciteerd vanwege Bobby en Willy Sweaton voor hun prachtig spel !

In de club van **Schelle** is Alfons Goeyvaerts aangesteld tot vleugeladjudant van Jan Breydel XVII. Bravo !

Sportuitslagen

Peisegem-Buggenhout : 1-5 ; Buggenhout-Peisegem : 0-2 ; Buggenhout-Peisegem : 0-5 ; Opstal-Peisegem : 1-3 ; Peisegem-Clei : 2-1 ; Robbedoes Sport- en Voetbalclub-Ivanov Voetbal Club : 5-4... of vijf overwinningen op de zes matchen ! Proficiat !

NONKEL RIK'S POPPENKAST IN GROOT-ANTWERPEN

Zondag, 25, April, om 3 uur, in het Poppentheater, St.-Jacobsmarkt 25, Antwerpen.

Dinsdag, 27 April, om 5 uur, in de zaal « Tubax », Turnhoutsche baan 84, Deurne-Centrum.

Woensdag, 28 April, om 5 uur, in de zaal « Vox », Bredalaan 523, Merksem.

Donderdag, 29 April, om 5 uur, in de zaal Sporting, Herenthalsche baan 310, Deurne-Zuid.

Op het programma :

DE KLOKKEN VAN ROME

Prijzen der plaatsen : 3 en 4 frank. Leden der Robbedoesclubs (R. C. of R. V. C.) hebben op vertoon van hun lidkaart 50 ctm. vermindering op alle vertooningen.

PRIJSKAMP-ECHO'S

Zooals te voorzien was, hebben sommige rakkers hun oplossingen voor den prijskamp te laat ingezonden. Jammer, maar daar is niets aan te doen ! Toch moet Robbedoes een uitzondering maken voor onzen stoeren werver PAUL GERARDS, Hasselt, die DERTIG nieuwe leden aanwierf ! Bravo, Paul ! Je ontvangt van Snuffeltje een bizonderen aanmoedigingsprijs.

DE BLAUWE SPERWER

DE AVONTUREN VAN ROBBEDOES

ROBBEDOES BESLIST, DAT HIJ ZELF DEN GEZANT VAN DE KNORREPOTTEN ZAL ONDERVRAGEN IN DE GROOTE KROONZAAL VAN ZIJN PALEIS...

We weten, dat Angus schuldig is, Hertogin! Red had gelijk!

Maar ge kunt me niet ter dood laten veroordeelen! Ik heb de hertogin gevangen gehouden, maar niet begraven!

IK VRAAG ME AF, WIE HIJ EIGENLIJK BEGRAVEN HEEFT OP DEN WITTEN HEUVEL!

WIJ WETEN HET!

ZEG, HERTOGIN, WAAROM WIJ NIET LEKKER GAAN ETEN? IK HONGER!

ZWIJG, LEKKERBEK EN LAAT DE MANNEN EERST SPREKEN... DAARNA GAAT GE MET ROODE RUITER NAAR DE STAD OM DUIZEND DOLLAR TE HALEN OP DE BANK!

Ja, hertogin, Hank en ik hebben een onderzoek ingesteld naar dat graf, zooals Red het wilde...

En we hebben gevonden, dat Angus er een van zijn vroegere handlangers begraven heeft. Hij had hem vermoord!

ZE ZIJN WEG! ANGUS ZAL ZIJN VERDIENDE LOON KRIJGEN!

Op de bank staan nog 1000 dollar, die ik verdiend heb met vee te verkoopen, Red! Wilt ge ze halen?

HIER ZIJN DE DUIZEND DOLLAR VAN DE HERTOGIN. PAS NU MAAR OP, DAT FOX ZE U NIET AFHANDIG MAAKT.

WIE IS DIE FOX?

FOX? DAT IS DE HANDIGSTE STRUIKROOVER, DIE ER OOIT IN DE STREEK GEWEEST IS! EEN ECHTE REVOLVERHELD!

-FOX- 2000 DOLLAR BELOONING

(Vervolgt.)

WAT DOEN AL DIE ZIGOMIETEN? HET LIJKT WEL EEN OPSTAND! TEGEN WIEN HEBBEN ZE HET?

TER DOOD TER DOOD

HALLO! MIJN LIJFWACHT! HALLO, BAVER! DE KONING ROEPT U!

DONG

EN DE POORT VAN HET PALEIS IS GESLOTEN!... ROBBEDOES, OUDE JONGEN, GE MOET ZORGEN, DAT GE BUITEN KOMT!

EEN SCHOORSTEEN! IK GA EVEN VOOR SCHOORSTEENVEGER SPELEN! VOORUIT!

DE PELSJAGERS VAN DEN ARKANSAS

door G. AIMARD

— Ik aanvaard uw uitnoodiging en dank u, zei ik, terwijl ik mijn paard de sporen gaf.

Het edele dier, dat scheen te begrijpen, waarover het ging, zette het op een gezapig drafje.

Voor zoover ik in de duisternis nog over mijn vreemden begeleider kon oordeelen, scheen het een man van ongeveer veertig jaar te zijn, met een openhartig gelaat en regelmatige trekken. Hij droeg het gewaad der bewoners van het Mexicaansche platteland en een fluweelen hoed met breede randen, die versierd was met een gouden kwast. Een veelkleurige deken hing over zijn schouders tot op den rug van zijn paard. Aan zijn vaqueras waren zware zilveren sporen gehecht.

Zooals bij alle Mexicanen hing aan zijn linkerzijde een machete.

Weldra waren we in een levendig gesprek gewikkeld.

Na een half uur rijden bemerkte ik op eenigen afstand de donkere, zware massa van een indrukwekkend gebouw. Het was de hacienda, waar mijn onbekende gids me een goed onthaal, een goed nachtverblijf en een goed maal had beloofd.

Van lieverlede versnelde mijn dier den stap. Ik wierp een nieuwsgierigen blik in het rond. Dan bemerkte ik de hooge hagen van een goed onderhouden huerta en al de teekenen van comfort.

Inwendig wenschte ik mijn goed gesternte geluk, omdat ik zoo'n goede ontmoeting had gehad.

Bij onze nadering stootte een wacht een helderklinkend « Wie daar ? » uit, terwijl zeven of acht rastreros van zuiver ras huilend van vreugde rondom mijn gids sprongen en me om beurt kwamen besnuffelen.

— Ik ben het ! antwoordde mijn metgezel.

— Ha, kom dan, Goedgeluimd ! hernam de waker. Men verwacht u reeds meer dan een uur.

— Ga den meester verwittigen, dat ik een reiziger heb meegebracht.

Intusschen waren we de deur van de hacienda genaderd, waar meerdere personen op ons schenen te wachten.

Tien of twaalf knechten hielden flakkerende toortsen in de hoogte. In den rossen schijn kon ik zes of acht personen onderscheiden, mannen en vrouwen, die elkaar verdrongen om ons te begroeten.

De meester van de hacienda — dien ik terstond herkende — kwam op me toe. Op zijn arm leunde een dame, die een ware schoonheid moest geweest zijn en die nog mooi mocht genoemd worden, hoewel ze ongeveer veertig jaar oud was. Haar man was een vijftiger. Hij had een hooge gestalte en een karakteristiek mannelijk gelaat. Rondom hen dartelden vijf of zes lieve kinderen met stralende oogen.

Een weinig achter hen, in het half donker, stond een zeventigjarige dame en een grijsaard, die bijna honderd jaar oud was.

In één blik had ik die eerbiedwaardige familie overschouwd.

— Mijnheer, zei me de haciendero hoofsch, terwijl hij mijn paard bij den teugel greep om mij te helpen afstijgen, dit huis behoort u toe. Ik kan mijn vriend Goedgeluimd niet genoeg bedanken, omdat hij u heeft meegebracht.

— Ik moet bekennen, mijnheer, antwoordde ik glimlachend, dat hij hiermee geen groote moeite heeft gehad en dat ik vol dankbaarheid zijn uitnoodiging aanvaard heb.

— Daar het reeds laat is geworden, mijnheer, hernam de haciendero, en daar ge rust noodig hebt, gaan we terstond naar de eetzaal. We wilden ons juist aan tafel begeven, toen uw aankomst werd gemeld.

— Mijnheer, ik dank u, antwoordde ik, terwijl ik voor hem boog, uw hartelijk onthaal doet me mijn vermoeidheid vergeten.

Ik bood mijn arm aan de vrouw des huizes en we begaven ons naar de eetzaal, waar op een onmetelijke tafel een overvloedig maal te wachten stond.

Minstens veertig personen waren rondom deze tafel vereenigd.

In deze hacienda bewaarde men nog steeds het aartsvaderlijk gebruik, dat langzamerhand verdwijnt : dat de knechten aan de tafels van hun meester mee aanzitten.

Al wat ik in die woning hoorde en zag, bekoorde mij. Een geur van voornaamheid en behaaglijkheid hing in deze zaal.

Toen de eerste honger gestild was, werd het gesprek, dat een poosje had gekwijnd, weer algemeen.

— Wel, Goedgeluimd, vroeg de grijsaard aan mijn gids, die aan mijn zijde zat en duchtig met zijn vork te keer ging, hebt ge het spoor van den jaguar gevonden ?

— Generaal, ik heb niet alleen zijn spoor gevonden, maar ik vrees, dat de jaguar een metgezel heeft.

— Ho, ho ! zei de grijsaard, zijt ge daar zeker van ?

— Ik kan me vergissen, generaal, maar toch geloof ik het niet. Vraag het maar aan Edelhart. Ginds in de prairiën van het Westen geniet hij als spoorzoeker een zekere faam.

— Vader, zei de haciendero, terwijl hij bevestigend knikte, Goedgeluimd moet gelijk hebben. Hij is een te ervaren jager om zich te vergissen.

— Dan moeten we een klopjacht inrichten om ons van die gevaarlijke gasten te ontdoen. Denkt ge dat ook niet, don Rafaël ?

— Dat was ook mijn meening, vader. Ik ben blij, dat ge er zoo over denkt. Zwarte Eland is ingelicht, alles moet reeds gereed zijn.

— We kunnen op jacht gaan wanneer we willen, alles is in orde, zei een persoon van gevorderden leeftijd, die niet ver van mij zat.

De deur ging open en een man trad binnen. Zijn komst werd op vreugdekreten onthaald. Don Rafaël sprong levendig op en ging op hem toe, terwijl zijn vrouw zijn voorbeeld volgde.

Ik was hierover des te meer verwonderd, omdat de nieuw aangekomene een Indiaan was, een bravo (onafhankelijke). Hij droeg het volledig kostuum der krijgers van zijn natie. Dank zij mijn herhaaldelijk verblijf onder de Indianen meende ik te kunnen raden, dat hij tot een der talrijke Comanchenstammen behoorde.

— Ho ! Arendskop ! Arendskop ! riepen de kinderen, terwijl ze hem vol vreugde omringden.

De Indiaan nam hen een na een in zijn armen, omhelsde hen en ontdeed er zich dan van, terwijl hij hen eenige Indiaansche snuisterijen in de hand stapte.

Nu kwam hij glimlachend nader en groette de talrijke menigte, die zich in de eetzaal bevond. Vervolgens nam hij plaats tusschen den heer en de vrouw des huizes.

— We hadden u reeds voor zonsondergang verwacht, opperhoofd, zei de dame vriendschappelijk. Het was niet vriendelijk, ons zoo lang op u te laten wachten.

— Arendskop was op het spoor der jaguars, zei het opperhoofd bedachtzaam, mijn dochter behoeft niet meer te vreezen, de jaguars zijn dood.

— Wat, opperhoofd ? Hebt ge de jaguars al gedood ? vroeg don Rafaël levendig.

— Mijn broeder zal het wel zien. Het zijn prachtige huiden. Ze liggen op de binnenplaats.

— Kom, kom, opperhoofd, zei de grijsaard, terwijl hij hem de hand reikte. Ik zie, dat ge steeds onze bewaarengel zult zijn en blijven.

— Mijn vader heeft goed gesproken, zei het opperhoofd, terwijl hij boog. De meester van het leven geeft hem raad ; de familie van mijn vader is mijn familie.

Na den maaltijd werd ik door don Rafaël naar een aangename slaapkamer gebracht. Het duurde niet lang of ik was diep ingeslapen, tevreden over wat ik dien avond gehoord en gezien had.

Des anderendaags lieten mijn gastheeren me niet vertrekken. Ik moet bekennen, dat ik ook niet erg aandrong om mijn reis te vervolgen. Ik was niet alleen ingenomen met het hartelijk onthaal, dat ik had genoten, maar meer nog dwong een onverklaarbare nieuwsgierigheid me om er nog eenige dagen te verblijven.

Een week ging voorbij.

Don Rafaël en zijn familie overlaadden me met hartelijkheid. De tijd ging voor mij aangenaam voorbij.

Ik weet niet waarom, maar sinds mijn aankomst op de hacienda was mijn nieuwsgierigheid, die me vanaf het eerste oogenblik had aangegrepen, nog toegenomen.

Het scheen me toe, dat er achter het geluk, dat ik op de wezens van deze gelukkige familie zag stralen, een lange reeks tegenslagen schuil ging.

Ik was van meening, dat hun leven niet altijd zoo in peis en vrede was verloopen. Ik weet niet om welke reden, maar mij docht, dat ze eindelijk de veilige haven hadden bereikt, nadat ze langen tijd tegen den storm hadden moeten vechten.

Hun gelaat vertoonde de onfeilbare teekens van menschen, die veel hebben geleden.

Die gedachte was in mijn geest geankerd en ondanks al mijn moeiten om ze te verdrijven keerde ze hardnekkiger dan ooit terug.

Na enkele dagen was ik de vriend der familie geworden. Voortdurend echter had ik een vraag op de lippen, maar nooit durfde ik ze uitspreken, zoozeer vreesde ik onbescheiden te zijn of oude wonden weer open te rijten.

Op zekeren avond kwamen don Rafaël en ik van de jacht terug. Op eenige stappen van de woning legde hij zijn arm op den mijne.

— Wat scheelt u, don Gustavio, zei hij tot mij, gij zijt zoo somber en bekommerd. Verveelt ge u soms bij ons ?

— Denk dat niet, antwoordde ik levendig. Integendeel, ik kan u moeilijk zeggen, hoe gelukkig ik me bij u gevoel.

— Blijf dan bij ons, riep hij openhartig uit, er is in ons huis nog steeds een plaatsje voor een vriend.

— Dank u, zei ik, terwijl ik hem de hand drukte, ik zou wel willen, maar het is me onmogelijk. Zooals bij den Wandelenden Jood is er gedurig een stem in mij, die me toeroept : Vooruit, op weg ! Ik moet mijn taak volbrengen.

En ik zuchtte.

— Luister ! hernam hij, wees rechtzinnig, zeg me, wat u op het hart ligt. Sinds enkele dagen maken we ons allen bezorgd over u, voegde hij er glimlachend aan toe. Op mijn woord, ik heb al mijn moed eens verzameld om u te vragen, wat u eigenlijk scheelt.

— Wel, antwoordde ik hem, aangezien ge het eischt, zal ik het u zeggen : ik vraag u slechts, dat ge me mijn openhartigheid niet kwalijk zult nemen. Het is van mijnentwege zooveel belangstelling als nieuwsgierigheid.

— Komaan, zei hij met een aanmoedigend lachje, spreek uw biecht maar op, vrees niets, ik zal u wel de absolutie geven.

— Ik spreek ook liever ronduit.

— Dan voor den dag ermee !

— Ik weet niet waarom, maar ik verbeeld me, dat ge niet altijd zoo gelukkig zijt geweest als nu en dat ge door veel ellende en kommer het geluk hebt gekocht, dat ge thans geniet.

Een droevige glimlach verscheen op zijn lippen.

— Vergeef me, riep ik levendig uit, ik ben onbescheiden geweest en dit was te voorzien... Laten we er verder niet meer over spreken.

Ik was werkelijk radeloos.

Don Rafaël antwoordde me hartelijk :

— Waarom ? Uw vraag lijkt me niet onbescheiden. Slechts de belangstelling, die ge voor ons koestert, kan u tot deze vraag gedrongen hebben. Ja, mijn vriend, ge hebt u niet vergist. Wij allen zijn zwaar beproefd geweest. Aangezien ge het verlangt, zal ik u alles vertellen, dan zult ge misschien inzien, hoe duur we dit geluk hebben moeten koopen. Maar laten we binnengaan. Men wacht waarschijnlijk op ons om aan tafel te gaan.

Des avonds hield don Rafaël nog eenige personen bij zich, nadat hij sigaretten en fleschen meczol had laten brengen.

— Vriend, zei hij mij, ik zal uw nieuwsgierigheid voldoen. Goedgeluimd, Zwarte Eland, Arendskop, mijn vader en moeder, alsook mijn lieve vrouw, die allen een rol in het drama hebben gespeeld, dat ik u ga verhalen, zullen me te hulp komen, als mijn geheugen in gebreke blijft.

Toen vertelde don Rafaël me het vreemde verhaal, dat ge hebt gelezen.

Ik moet bekennen, dat deze avonturen me in hooge mate hebben geboeid, wat misschien met u niet zoozeer het geval is geweest. In mijn mond verliezen ze veel van hun waarde, omdat ik er de bezieling niet kan in leggen, die het zoo boeiend en belangwekkend maakte.

Acht dagen later verliet ik mijn beminnelijken gastheer, maar in de plaats van me in te schepen voor Guymar, zooals ik eerst van plan was geweest, vertrok ik in gezelschap van Arendskop voor een tocht in het land der Apachen. Tijdens deze reis was ik toevallig getuige van andere buitengewone voorvallen, die ik u misschien eens zal verhalen, als dit verhaal, dat ge thans gelezen hebt, u niet te zeer heeft verveeld.

EINDE.

ONZE KRUISWOORDRAADSELS

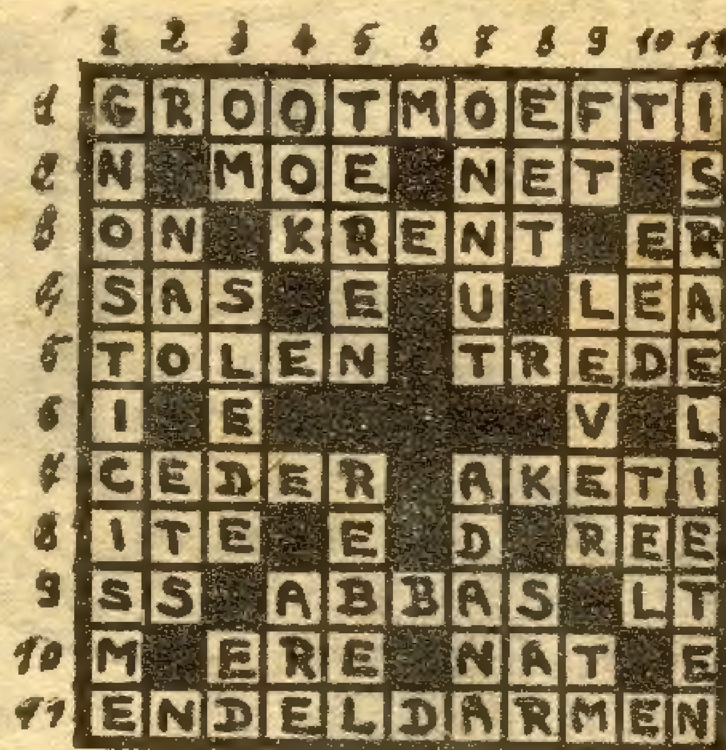
KRUISWOORDRAADSEL 215.

HORIZONTAAL :

1 : Heiland. — 2 : Lange staken. — 3 : Hoofddeksel. - Vrouwennaam. - Stadje in Fransch West-Afrika. — 4 : Fransch wederkeerig voornaamwoord. ? Praatje. - Slede. — 5 : Lukje. - Opgehoogde strook grond. — 6 : Boom. - Boedhistisch priester in China. — 7 : Naam. - Voedsel. — 8 : Kindergroet. - Reuzenslang. - Luitenant. — 9 : Gevaarlijk. - Halm. - Schoolgerief. — 10 : Muziekinstrument met negen toongaten.

VERTIKAAL :

1 : Oproeren. — 2 : Fatsoenlijk. — 3 : Europeaan. - Rivier te Amersfoort. - Gemeente in de provincie Luik. — 4 : Twee medeklinkers. - Toovergodin. - Twee medeklinkers. — 5 : Vlaamsch stadje. - Winst, nut. — 6 : Gemeente in de provincie Antwerpen. - Bestuursvereeniging (Eng.). — 7 : Dierenverblijf. - Muziekstukje. — 8 : Omgekeerde muzieknoot. - Uitroep om te doen schrikken. - Twee medeklinkers. — 9 : Nauw. - Loot. - Anagram van ale. — 10 : Talme, twijfele. — 11 : Soort ganzerik, familie der roosachtigen.

OPLOSSING VAN 214.

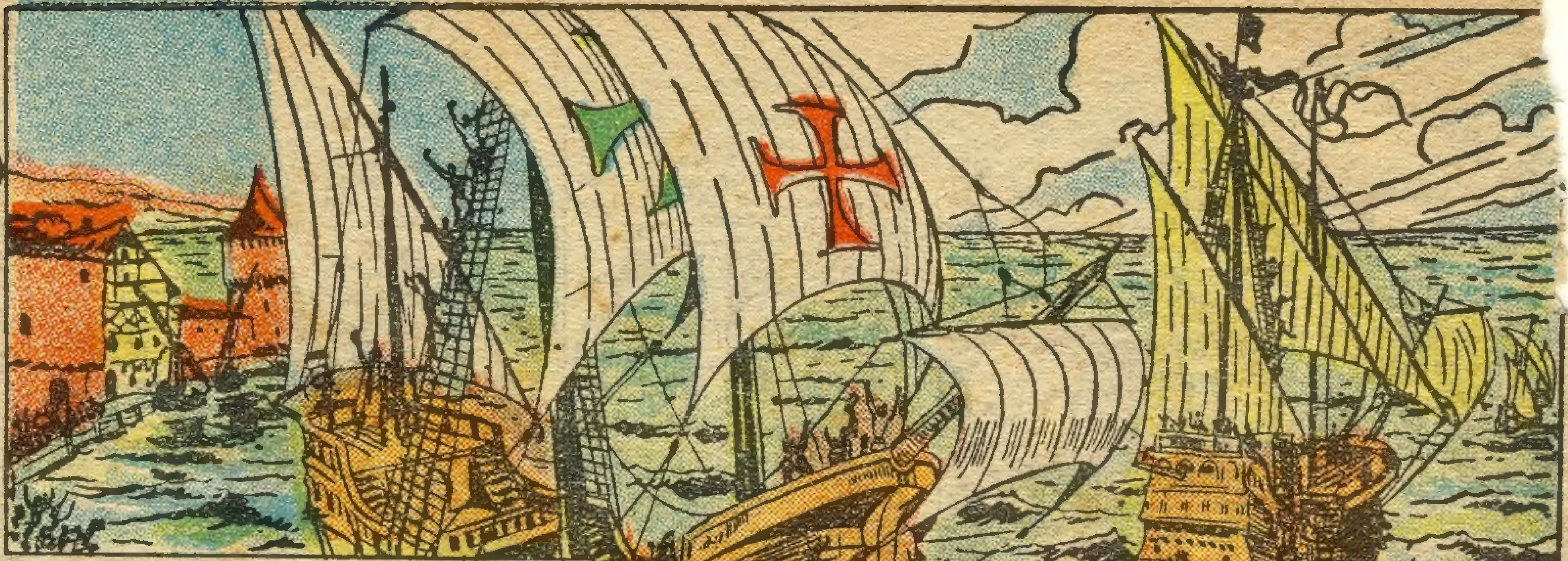

Christoffel Columbus

door Jijé

EINDELIJK STEEKT COLUMBUS IN ZEE MET DRIE KARVEELEN: DE « SANTA-MARIA », DE « PINTA » EN DE « NINA »...

DE AVONTUREN VAN ROBBEDOES (vervolg)

Uitg. J. Dupuis, Zonen en Co., Ommeganckstr. 21, Antwerpen. — H. R. Antwerpen 79.317.